

C. H. Spurgeon

A sebzett szellem okairól és gyógyulásáról

elhangzott: *Metropolitan Tabernacle, Newington* 1885. április 16.

„A férfiú szelleme elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört (sebzett) szellemet ki viseli el?” Péld. 18:14.

Előbb vagy utóbb mindenkinek el kell viselni valamilyen erőtlenséget. Lehet, hogy valaki testi alkataból kifolyólag kezdettől fogva hajlamos bizonyos betegségekre és fájdalmakra, vagy lehet, hogy az élete során baleset éri, vagy egészségének romlása okoz neki szenvedést; de lehet, hogy ami ennél is rosszabb, lelki gyengeségben szenved. Mindenkinek a gyengeségében van valami, amit ha tudna, megváltoztatna; vagy ha nincs semmilyen testi vagy lelki gyengesége, akkor valamilyen keresztet kell hordoznia – a rokonai között, a munkahelyén, vagy a körülményeiben. A világ, amelyben élnie kell, nem az Éden Kertje, és nem is tudja azzá tenni. Abban a tekintetben az Éden Kertje, hogy a kígyó ott van benne, és a kígyó nyoma mindenben fellelhető. Azt mondják, mindenkinek van valami szégyenfoltja, valami rejtegetni valója. Én nem erről akarok beszélni, de meggyőződésem, hogy ezen a világon nincs egyetlen olyan ember sem, akinek ne lenne valamilyen próbatétele, kivéve azokat, akiknek Isten megengedi, hogy ebben az életben vegyék el osztályrészüket, mert az eljövendő életben nem lesz áldásban részük. Van néhány ilyen ember, akiket, úgy tűnik, nem ér nyomorúság és próbatétel; de ahogy az apostol emlékeztet minket, „Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek (az Úr minden igaz magja) részesültek, kocsok vagytok és nem fiak” (Zsid. 12:8) – egyikünk sem akarja, hogy ezt a szörnyű nevet valóságosan ránk alkalmazzák. Sokkal inkább szeretném, hogy abban az állapotban legyek, amiben az apostol volt, amikor azt mondta, „Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem” (2Kor. 12:9b). Ismételten mondom, minden embernek hordoznia kell valamilyen erőtlenséget, gyengeséget. Amikor a szellem egészséges és erős, nem nehéz elviselni ezt az erőtlenséget: „A férfiú szelleme elviseli a maga erőtlenségét.”

I. Tehát először is megpróbálom válaszolni arra a kérdésre, hogy mit jelent *az egészséges szellem, amely elviseli a férfiú erőtlenségét*.

Az ilyen szellem kis mértékben megtalálható a pusztán természeti embereknél is. A sztoikusok között volt olyan ember, aki fájdalmat, szegénységet, megvetést viselt el, anélkül, hogy a legcsekélyebb érzést kimutatta volna. Hósi korszakukban, a rómaiak között volt egy Scaevola nevű férfi, aki a tűzbe tette a kezét, és eltűrte, hogy az megégjen azért, hogy megtudja az új uralkodó, hogy vannak olyan rómaiak, akik nem félnek a fájdalomtól. Csodálatos történeteket olvashatunk természeti emberek türelméről és kitartásáról, mert „a férfiú szelleme elviseli a maga erőtlenségét.” Bármit is kellett elhordozniuk, úgy tűnik, gond nélkül elhordozták, annyira bátor szívűek voltak; de ha többet tudnánk ezekről az emberekről, akkor rájönnénk, hogy bizonyos

ponton természetes erejük cserbenhagyta őket; mert ennek így kell lennie, hogy a teremtmény legjobb formájában is mindenestől fogva hiábavalóság. Dávid igazán mondta, „Egyszer szólott az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené” (Zsolt. 62:12); és az a lelki erő, amely által a hívő emberek képesek elviselni gyengeségeiket, magasabb rendű, mint az, amely a sztoicizmusból, vagy a természetes önsanyargatásból, vagy bármilyen emberi filozófia elveinek való engedelmességből fakad.

Az a szellem, amely legjobban el tudja viselni az erőtlenségeket, először is *kegyelemteljes szellem, melyet Isten Szelleme munkál* bennünk. Ha nehézségedet panaszkodás nélkül akarod elhordozni, ha terhedet kitartással akarod vinni tovább, ha szárnyra akarsz kelni, mint a saskeselyű, ha futni akarsz úgy, hogy nem lankadsz el, ha járni akarsz úgy, hogy nem fáradsz el, akkor Isten életének kell lakoznia benned; újonnan kell születned, élő egységben kell lenned Azzal, aki az Erős, és Aki azáltal az élet által, amelyet beléd helyez, tud adni az Ő erejéből neked. Hiszem, hogy semmi más, egyedül csak az, ami isteni, fogja kiállni ennek a világnak a kísértéseit, bajait és megpróbáltatásait.

„Halandó erő ellankad, meghal,

fiatalság telje megszűnik”,

de akik az Úrban bíznak, és erejüket Őbelőle merítik, tovább haladnak és győzelemre jutnak. Tehát először is, ha el akarod hordozni erőtlenségedet, akkor kegyelemteljes szellemre van szükséged, amely Isten kegyelme által megújult szellem.

Továbbá, azt gondolom, az egészséges szellem, amely képes hordozni a gyengeséget, *olyan szellem, amelyet Krisztus drága vére megtisztított*. „A lelkiismeret mindegyikünket gyávává tesz;” és csak akkor, amikor lelkiismeretünk a meghintés vére által megbékéltetett, tudjuk hordozni erőtlenségeinket. Isten megbékélt gyermeke így szól, „Mit számít, ha tüdőbajos vagyok? Mit számít, ha eltört a lábam? Bűneim megbocsáttattak, és a menny felé tart az életem; mit számít bármi más?” Nem érezted néha úgy, hogy ha életed hátralevő részét börtönben kellene is eltöltened kenyéren és vízen, vagy ott feküdnél, ahogy Bunyan János mondta, míg a moha be nem lepi a szempilládat, de mégis, ha bizonyos vagy afelől, hogy Krisztus vére tisztává tett a bűntől, el tudnád mindazt viselni. Végére is, mit számít bármilyen fájdalom és szenvedés, amit ennek a halandó életnek az ostorcsapásai mérnek ránk ahhoz a rettenethez képest, amit akkor kell elviselnünk, amikor a felébredt lelkiismeret bűnlátásra jut, és Isten haragja nehezedik ránk? Higgy nekem, amikor azt mondom, hogy én inkább elszenvedek olyan fizikai kínokat, mint maga a pokol, mintsem Isten haragját kelljen elviselnem a szellememben; mert nincs semmi, ami megérinthetné lényünk leg velejét, mint az isteni harag, amikor eljön a lélekre; amikor úgy tűnik, Isten belemártotta nyilait a tűznek tavába, aztán kilövi őket ránk, hogy azok megsértik szemünk világát is, és úgy tűnik, egész lényünk egy halom fájdalom és nyomorúság. Ó, ez rettenetes! De amikor Isten igazságos bosszúállásának minden félelmétől szabad lettem, együtt énekelhetem Dr. Wattsszal:

„Bűneim megbocsátva, szabad vagyok.

A halálnak fullánkja kioltatott.

A bűn kárhóztató ereje a törvény,

De Krisztus megváltott engem, s ez elég.”

Ha bűneimet elvette és olyan szellemet kaptam tőle, amelyet megmosott a vér, akkor türelmesen át tudok menni bármin és mindenben, mert az Úr az én Segítségem.

Tehát az a szellem, amelyre az embernek szüksége van ahhoz, hogy elhordozza erőtlenségeit, olyan szellem, amelyet megújított a Szent Szellem, és amelyet megmosott Jézus vére.

Aztán ez egy *olyan szellem, amely naponta gyakorolja magát az Istenbe vetett bizalomban*. Az a szellem, amely képes hordozni az erőtlenséget, nem a kétség, félelem és bizalmatlanság szelleme. Semmi erő nincs az ilyen szellemben; olyan az, mint a test csont, inak vagy izmok nélkül. Az erő a hitben lakozik. Aki tud bízni, az tud munkálkodni, aki tud hinni, az tud szenvedni. Az a szellem, amely meg tudja tartani a férfiút erőtlenségében, olyan szellem, amely képes azt mondani, „Ha megöl is engem, mégis bízom benne” (Jób 13:15); bármi jöjjön is, nem kételkedek Istenemben, mert az Ő szava erős és biztos. „Habár házam nem ilyen Isten előtt, mégis örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent” (2Sám. 23:5). Bizonyos vagyok, ha téged most Isten nagy vizekre hív, akkor nagy horgonyt akarsz magaddal vinni, mert nem éreznéd biztonságban magad anélkül. Amikor az Úr harcra hív szellemi ellenségeddel szemben, szükséged fogod érezni, hogy magadra vedd Isten minden fegyverét, és mindenek fölött szükséged lesz a hit pajzsára, amivel ki tudod oltani az ellenség minden tüzes nyilát.

Tehát, szeretteim, ha azt akarjuk, hogy hordozni tudjuk erőtlenségünket, szellemünknek megújult szellemnek, vér által megtisztított szellemnek és hívő szellemnek kell lennie.

Hozzá kell tennem azt is, hogy egyetlen szellem sem képes annyira eltérni a betegséget, veszteséget, megpróbáltatást, szomorúságot, mint *a teljesen odaszentelt szellem*. A férfiú, aki mentes minden másodlagos motivációtól, aki egyedül csak Isten dicsőségéért él, ha beteg, így szól, „Hogyan dicsőíthetném Istent betegágyamon?” Ha jó egészségnek örvend, így kiált, „Hogyan dicsőíthetem Istent életerőmmel?” Ha gazdag, azt kérdi, „Hogyan dicsőíthetem Istent azzal a vagyonnal, amit rám bízott?” Ha szegény, azt mondja, „Lennie kell valami jónak abban, hogy szegény vagyok; hogyan használhatnám legjobban Isten dicsőségére?” Nem arra tekint, hogy hogyan vigasztalhatja magát, hanem hogyan harcolhatja Mesterének harcait a leghatékonyabban. A harcot vívó katona nem kezdhet saját vállalkozásba. Pál írja Timóteusnak, „Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, aki őt harcossá avatta” (2Tim.2:4). És a kereszti igazi katonája ezt mondja, „Hegyen fent vagy völgyben lent, napsütésben, esőben, tiszteletben vagy megvetésben, amit tennem kell az, hogy magasra emeljem Uram zászlaját, és lesújtsak az ellenségre; és ha szükséges, akár saját életemet is letegyem Őérette.” A teljesen odaszentelt szellem teszi képessé a férfiút arra, hogy elviselje erőtlenségét; de az önző szellem legyengíti, és

elkezd panaszkodni emiatt, vagy siránkozni amiatt, és nem lesz „erős az Úrban és az Ó hatalmas erejében.”

Ennyit az egészséges szellemről, amely hordozni tudja az erőtlenséget; adja meg az Úr mindannyiunk számára! Közülünk kinek van meg? „Ó!” - mondja valaki, „szerintem én rendben vagyok; nekem ép testben ép lelkem van.” Igen ám, de lényednek van egy másik része is, ahol épségre van szükséged: szellemi egészségre van szükséged, és majd jönnek olyan idők, amikor nincs más, amire támaszkodj, csak testi és lelki erőnlétedre, és akkor rá fogsz jönni, hogy valami többre van szükséged. Olyan próbatétel fog eljönni, ami nagyon érzékeny pontodon érint meg, és felkiáltasz, „Ó, mi az, amire szükségem van?” Rá fogsz jönni, hogy volt egy őrizetlen pont fegyverzetedben, és az ellenség nyila lelkedig hatolt. Újnan kell születned még a jelenlegi gyengeséged elhordozásához is; ahhoz, hogy ezt az életet végig küzdhesd, új szívre és megigazult szellemre van szükséged, különben előbb vagy utóbb legyőzve találod magad. „Hogyha gyalogosokkal futsz, és elfárasztanak téged, mi módon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között?” (Jer. 12:5). Mit fogsz tenni akkor, ha nincs meg neked az az Istentől kapott szellem, amely elhordozhatja erőtlenségedet? Amikor a halál verejtékei kiülnek homlokodra, jobb zsebrendőre lesz szükséged annál, mint amit emberi kezek valaha is készíteni tudtak; és ha az Úr, a te Istened nincs az oldaladon, hogy forró könnyeidet letörölje szemeidről, mit fogsz akkor tenni? Mit fogsz akkor tenni?

II. Most választ kell adnom a második kérdésre, hogy *milyen a sebzett szellem*. „A sebzett szellemet ki viseli el?” Nem tudja elhordozni saját gyöngeségét, így teherré válik önmaga számára, és a kérdés nem az, hogy „Mit tud elviselni?”, hanem, hogy „Ki tudja elviselni?” „A sebzett szellemet ki viseli el?” Mi tehát akkor a sebzett szellem? Ismertem némelyeket, akik arról beszéltek, hogy megsebzett szellemük van, de az a seb végül is egy *nagyon csekély dolog azokhoz a sebekhez képest, amire én gondolok*. Valaki csalódott a szerelemben. Ez nagyon szomorú, de ez mégis olyan próba, amit el lehet hordozni. Nincs jogunk annyira szeretni egy teremtményt, hogy istenünké vagy bálványunkká legyen. Ismertem némelyeket, akik csalódtak ambíciójuk tárgyában, és ennek következtében sebzett szellemük volt. De ki vagy te, hogy ne legyél csalódott, és mi vagy te, hogy minden a te elképzelésed szerint legyen? Ha az Úr a bűneid szerint bánna veled, akkor a jelenlegi csalódásodnál sokkal rosszabbat kellene elviselned. Ami az olyan próbákat illeti, amiről valaki azt mondja, hogy „Senki sem szenvedett annyit, mint én, senkivel sem bántak úgy, mint velem,” az ilyen állítások mindenestől fogva helytelenek. Vannak még sokan mások, akik ugyanolyan vagy még nagyobb megpróbáltatásokon mentek keresztül. Ne engedd tehát, hogy ezek a dolgok felzaklassanak, vagy tönkretegyék békességedet. Ne légy olyan, mint a spártai ifjú, aki keblébe rókát rejtett, bár az ette a húsát és marta a szívét. Vannak emberek, akik olyan bölcsstelenek, hogy földi dolgokat tesznek legfőbb gyönyörűségük tárgyává, melyek rókákká lesznek keblükben, lelkük pusztulására. Csak az ilyen sebzett szívekről mondom ezt; sok bűn vegyül a szomorúság érzésébe, és nem kevés büszkeség, teremtmény-imádat és bálványimádás. Ebben biztos lehetsz, ha bálványt csinálsz magadnak, és Isten szeret téged, akkor össze fogja azt törni. Egyszer egy Quaker hölgy felállt egy kisebb összejövetelen, és csupán ennyit mondott: „Bizony, én úgy látom, a gyerekek bálványok.” Nem tudta, miért mondta ezt; de volt ott egy anya, aki évek óta feketében járt, miután elveszítette gyermekét; sohasem bocsátotta meg Istennek,

hogy ezt tette velem. Ez egy megfeddendő gonosz. Nem vigasztalom azokat, akiknek a szellemük ilyen módon sebzett. Ha ilyen sokáig hordozzák még akár a gyászukat is, azt kell nekik mondanunk, „Kedves barátom, vajon ez nem Isten elleni lázadás? Vajon ez a türelem helyett nem sértődöttség-e? Vajon nincs-e túl sok minden itt, ami nem Krisztus lelkiülete szerinti?” Szomorkodhatunk és gyászolhatunk, amikor elveszítjük szeretteinket, mert emberek vagyunk, de türtőztetnünk kell szomorúságunkat, és meghajtani akaratainkat az Úr akarata előtt, mert nem vagyunk-e Istennek is az emberei?

Nem időzök tovább ennél a pontnál, de van *olyan fajta sebzett szellem, amely igen komoly*, és mégsem az a fajta, amiről beszélni szeretnék. Vannak, akiknek megsebzett lett a szellemük az emberek kegyetlensége miatt, a gyerekek komizása miatt, azoknak a hálátlansága miatt, akiknek segítettek, és akik iránt olyan vonzalmat, szeretetet éreztek, hogy szinte készek lettek volna feláldozni saját életüket. Rettenetes sebet okoz, amikor az, aki a barátod lenne, az ellenségeddé válik, és Uradhoz hasonlóan neked is megvan a saját Iskáriótes Júdásod. Nem könnyű elviselni, ha hamis képet festenek vagy valótlanosságot állítanak rólad, ha legtisztább indítékaidat tévesen ítélik meg, és amikor tiszta szívből kívánod mások javát, azt gondolják rólad, hogy csak a magad érdekét keresed. Ez a sebzett szellemnek egy nagyon fájdalmas fajtája, de nem szabad engedni, hogy túl sokáig hordozzuk. Kiáltanunk kell Istenhez, hogy segítsen elviselni ezt a megpróbáltatást; mert végtére is, kik vagyunk mi, hogy ne legyünk megvetettek? Kik vagyunk mi, hogy ne hazudtoljanak meg minket? Az a bölcs, aki számít az ilyen fajta próbára, és mivel számít rá, nem éri csalódás, amikor eljön. „Hogy lehet”, - kérdezték valakitől, aki túlélte a rettenetes francia forradalmat, amikor szinte minden előkelő embert kivégeztek – „hogya te megmenekültél?” Így válaszolt, „Ismeretlenné tettem magam, és soha senki sem beszélt rólam, így megmenekültem.” És hiszem, hogy ebben a világban a legboldogabb sors nem azoké, akikről állandóan beszélnek, hanem azoké, akik senkit sem ismernek, és akiket senki sem ismer; ők csendes észrevétlenségben vészlik át ezt a világot. Ne légy tehát összetört szívé, ha az emberek megpróbálják megsebezni szellemedet. Amikor harminc évvel ezelőtt a legvégsőig sértésekkel halmoztak el, úgy éreztem, nem kell törődnöm azzal, hogy mit mondtak, mert úgysem tudnék annál rosszabbat tenni, mint amit mondtak rólam, hogy tettem. Amikor hozzászoksz ehhez a bánásmóddhoz, - és jól teszed, ha ezt teszed, mert bőséggel ki fog jutni belőle, ha Krisztust követed – nem fogsz már miatta bánkódni, és képes leszel elviselni ezt a gyengeséget anélkül, hogy különösebben megsebezzenek az emberek gonoszságai.

Vannak mások, akiket keserűen megsebzett a szomorúság. Egyik nyomorúság a másikat érte, egyik veszteség után másik veszteség jött, egyik gyász a másikat követte. Ezeket éreznünk kell; és valóban, mivel érezzük őket, úgy lesz hasznunk belőlük. Mégis, minden keresztyén embernek Istenhez kell kiáltania erőért, hogy elhordozhassa az ismétlődő veszteséget és gyászt, ha ez az ő osztályrésze, és meg kell próbálnia Isten erejében, hogy ne adja meg magát, bármi is legyen a megpróbáltatás. Ha engedünk a kísértésnek, és elkezdünk panaszkodni Istenre, mert ilyen dolgokat engedett velünk megtörténni, akkor csak az ösztöke ellen rugódozunk, és még inkább megsebezük saját magunkat. Rendeljük alá magunkat annak a kéznek, amely a kiigazítás pálcáját forgatja, és akkor nagyon hamar elvételük hátunkról az a pálca.

Vannak, akik kétség kívül a betegség által lettek megsebezve. A sebzett szellem olyan betegség eredménye lehet, amely komolyan megrázza az idegrendszert. Legyünk nagyon gyöngédek azokkal a férfi- és nőtestvérekkel, akik ilyen állapotba jutottak. Hallottam némelyeket elég szeretetlenül így szólani, „Ez és ez a nőtestvér olyan ideges, alig szólalhatunk meg a jelenlétében.” Igen, de ha így beszélünk, ez nem segít neki; sokak esetében, ezt a fajta próbára tevő idegességet a barátok irgalmatlansága és tapintatlansága csak súlyosbította. Ez nem képzelt, hanem valóságos betegség. A képzelet természetesen hozzáadhat és felnagyíthatja; de mégis van benne valóság. Van olyan idegrendszeri rendellenesség, amiben az ágyban fekvő illető nagy fájdalmat érez egyszerűen csak attól, hogy valaki más átmegy a szobán. „Ó”, mondd, „ez inkább bebeszélés.” Nos, gondolhatod így, ha akarod, de ha valaha is ebbe a fájdalmas állapotba kerülsz – mint ahogy én már sokszor voltam benne – biztosíthatlak, hogy nem fogsz újra így beszélni. „De nem vehetünk figyelembe ilyen képzelgéseket”, mondja valaki. Feltételezem, hogy úthengert szeretnél átvezetni a szobán, csak hogy az idegeit erősítsd! De ha benned Krisztus szelleme van, akkor úgy mész át a szobán, mintha a lábaid hópelyhek lennének! Nem akarnál semmilyen további fájdalmat okozni a szegény szenvedőnek. Kérve kérek, sohase szomorítsd meg azokat, akiken Istennek a keze van szellemi depresszió formájában, hanem légy velük nagyon szelíd és gyöngéd. Nem kell bátorítanod őket szomorúságukban, de ugyanakkor ne legyen semmi nyersesség a velük való bánásmódban; nagyon sok ponton fáj nekik, és az a kéz, amely megérinti őket, legyen olyan puha, mint a tollpihe.

Mégis, nem csak erről a fajta sebzett szellemről akarok beszélni, mert ez inkább a szakorvos mintsem a lelkész dolga. Viszont jól illusztrálja igeversünk második felét, „A sebzett szellemet ki viseli el?”. Hanem ez az a sebzett szellem, amire gondolok: *amikor egy lélek a büntudat mély és rettenetes érzése alatt van* – amikor a bűnről való meggyőződés mint villám hasít az elmébe, és az ember ezt mondja: „Bűnös vagyok”. Amikor először tudatosodik benne, hogy mit jelent a bűn, és meglátja, hogy Isten annyira igazságos, mint amennyire jóságos, akkor felismeri, hogy a végtelen szeretetet haragította meg, a mindenható kegyelmet ingerelte fel, és az, aki legjobb Barátjává válhatna, most a legrettenetesebb ellensége. Az ilyen állapotban lévő embernek olyan sebzett szelleme lesz, amit senki nem tud elhordozni. Akkor sípolhatsz neki, de nem fog táncolni; megpróbálhatod elbűvölni szórakoztatással, vagy kedvére lehetsz ékesszólással, de nem tudsz számára békességet és nyugalmat adni. „A sebzett szellemet ki viseli el?” Tudjuk, hogy régen volt valaki, aki azt mondta, „Lelkem inkább az akasztást és a halált választja, mint az életemet.” És volt egy másik is, Júdás, aki fel is akasztotta magát bűnének szörnyű súlya alatt, hogy Urát elárulta. Ó! Remélem, senki sem fog így cselekedni, ahogyan ő tett, mert ezzel visszafordíthatatlanul kárhoznád magad; de nem csodálkozom azon, hogy így kiáltasz, „Ó, bár elrejtethném magam a porban, hogy megmeneküljek az isteni harag érzésének rettenetétől!” „A sebzett szellemet ki viseli el?”

Néha a szellemet *a Sátán heves kísértései* sebzik meg. Remélem, nem mindenki érti, hogy ez mit jelent; de vannak némelyek, akik értik. A Sátán azzal kísérti őket, hogy kételkedjenek, hogy vétkezzenek, hogy Istent káromolják. Néhány barátomat, akiket úgy ismerek, mint akik a legtisztább elméjű halandók közé tartoznak, és akiknek az élete példa értékű mindenben, ami szent és helyes, a nagy ellenség éjjel és nappal nyugtalanítja. Szinte alig van úgy, hogy amikor éjjel felébrednek, ne sugalmazna nekik gonosz gondolatokat, vagy ne ordítaná a fülükbe, „El vagy

veszve; el vagy veszve; a kegyelemből örökre ki vagy zárva.” Még azzal is kísérti őket, hogy átkozzák meg Istent, és haljanak meg; és ez a kísértés olyan sebzett szellemet okoz, amit alig tudnak elviselni. Ki viselheti el? Isten mentsen meg téged, ha ennek a rettenetes ereje alá kerültél!

Sebzett szellemünk attól is lehet, hogy *Isten elhagyott minket*. A hívő nem járt gondosan, bűnbe esett, és Isten elrejtette az Ő arcát előle. Barátaim, amikor csak játszottok a bűnnel, azt kívánom, bárcsak éreznétek azt, amit Istennek néhány igaz embere érzett, amikor nagy bukás után helyre lettek állítva! Az égési sérüléseket szenvedett gyermek fél a tűztől, így fél Istennek igaz gyermeke is, aki valaha is játszott a bűnnel; visszatért az Úrhoz, de élete hátralévő részét fájó szívvel és bicegő lábakkal tette meg, és télies időben sokszor érezte, hogy törött csontjai elkezdnek ellene kiáltani, a múlt bűneinek emlékével. „Szabadíts meg”, mondja Dávid, „ifjúságomnak bűneitől;” így kiálthatnak Istennek legjobb szolgálói közül is némelyek idős korukban; és akik egykor nagyon fényes csillagok voltak, de akik egy ideig el voltak árnyékolva, sohasem lesznek képesek megszabadulni a sötétség bizonyos érzésétől, ami még mindig felettük van. „Nyugton élem le éveimet lellem keserősége után!” (Ézs. 38:15), hadd mondja az, aki súlyosan vétkezett Isten ellen, világosság és ismeret után. Ezért tehát szerettem, legyetek nagyon óvatosak, hogy ne esetek vissza, mert ha igen, akkor olyan sebzett szellemetek lesz, amit nem fogjátok tudni, hogy hogyan viseljétek el.

Hiszem, azonban, hogy Istennek némely gyermekének *teljes tévedésből van sebzett szelleme*. Mindig félek azoktól, akik valamilyen vad elképzelést vettek a fejükbe, olyan gondolatokat, amelyek nem igazak; nagyon boldogok, amíg ezeket a magasröptű elképzeléseket tartják, és megvetéssel nézik le Istennek azokat a gyermekeit, akik nem járnak úgy a fellegekben, mint ők. Néha azt gondolom magamban – hogyan fognak lejönni, ha szétdurran a léggömbjük? Gyakran kívántam, hogy jöjjenek vissza a valóság talajára. Láttam, hogy elhiszik ezt, elhiszik azt, olyan dolgokat, amit a Szentírás nem garantál, és hamis, eltúlzott elképzeléseik vannak arról, amit elértek. A helyzetük valami csodálatos volt; fent jártak a fellegekben, és onnan néztek le a szentekre, akik itt alant voltak! Igen, drága barátaim, ez kétség kívül nagyon szép és jó; de amikor újra lejössz, akkor elkezdéd magad kárhozható olyan dolgokért, amiért nem kellene, és szellemedben elcsüggedsz és nyomorultnak fogod érezni magad olyan csalódottság miatt, amit elkerülhettél volna, ha alázatosan jártál volna Istennel. Részemről, igazán elmondhatom, hogy ennek a jelenvaló gonosz világnak semmilyen újdonsága nem tud engem a bűvkörébe keríteni; számomra elég az, hogy megmaradjak a régi úton, hogy mint szegény, nyomorult, tehetetlen bűnös mindent, amire szükségem van, Krisztusban találjak meg. Ha valaha is azt hallanátok tőlem, hogy én milyen remek fickó vagyok, és mennyire tökéletes kezdek lenni, akkor csak nyugodtan mondjátok azt, „Elment az esze.” Azonnal vigyetek elmeógyógyintézetbe, mert bizonyára elveszítettem józan eszemet, mielőtt elhittem ezt a modern képtelenséget. Bizonyosan érzem, sohasem fogok ebben az irányban semmilyen csalódást elszenvedni, mert ott maradok, ahol az egyszerű egyszerű hívő, és vele együtt elmondhatom,

„Szegény bűnös vagyok, semmi egyéb,

De Jézus Krisztus nékem mindenre elég.”

Mégis, félttem azokat, akikre rettenetes iga vár, amikor visszatérnek arra a helyre, ahol meg kellett volna állniuk. Ha a birodalom hercege akarnék lenni, és elkezdenék évente ötven ezer fontot költeni, attól tartok, nagyon hamar a nyakamon lenne a rendőrbiztos, és egyetlen fillért sem tudnék visszafizetni az adósságomból. Sokkal inkább járok az én csendes utamon, és megmaradok szerény kereteim között, mintsem bármi ilyesmit tegyek. Manapság sok szellemi pazarló van, akik olyan pénzt akarnak elkölteni, ami nem létezik, és nagyon hamar rá fognak ébredni, hogy saját szegénységük a nyakukba szakad, ínségük úgy jön el rájuk, mint fegyveres férfi, aki azt követeli tőlük, hogy adják meg magukat.

Ennyit arról, hogy „A sebzett szellemet ki viseli el.”

III. Majdnem eltelt az időm; de szeretnék még egy harmadik kérdésre válaszolni – *hogyan kerüljük el a sebzett szellemet, már amennyire az rossz?*

Először arra válaszolok, hogy ha boldog vagy az Úrban, és telve vagy örömmel és bizalommal, úgy kerülheted el a sebzett szellemet, hogy *sohasem cselekszel a lelkiismereted ellen*. Minden erőddel azon legyél, hogy hű maradj ahhoz a világosságához, amit Isten adott neked, légy igaz Isten szava iránt, és kövesd az Urat teljes szívvel. Amikor Bunyan leírja, hogy Keresztyén Apollyonnal találkozik a Megaláztatás Völgyében, és rettenetes harcot vív vele, amit Bunyan olyan szemléletesen lefest, elmondja nekünk, hogy a zarándok visszaemlékezett azokra a megcsúszásokra, amikor a völgybe ereszkedett le. Mialatt Apollyonnal harcolt, a szívében előjött ezeknek a botlásoknak az emléke, melyeket korábban elkövetett. Szomorúság, fájdalom és összetöröttség idején semmi sem fog olyan elevenen eléd jönni, mint a bűnök tudata: dolgok, amiket elkövettél és dolgok, amiket elmulasztottál megtenni. Amikor Isten jelenlétének világossága eltávozott tőled, szomorúan így kezdesz szólni, „Miért tettem ezt? Miért nem tettem meg azt?” Ezért tehát kedves barátaim, amennyire csak tőletek telik, törekedjetek arra, hogy az öröm időszakában így éljete, hogy ha valaha is eljön a búskomorság időszaka, ne kelljen elhanyagolt vagy szándékos bűnre emlékezni.

Továbbá, ha el akarod kerülni, hogy sebzett szellemed legyen, *az evangéliumról tiszta látásodnak kell lennie*. Nagyon sok hívő van, akik úgy ismerték meg az evangéliumot, mint az a félig megnyílt szemű vak, aki úgy „látta az embereket, mint valami járkáló fákat”. Még nem ismerik a különbséget a törvény szövetsége és a kegyelem szövetsége között. Nem tudják, hogy a hívő hogyan áll Krisztusban. Kérd meg őket, magyarázzák el, ha tudják, mit jelent az a dicsőséges szó, hogy *kegyelem*; kérd meg őket, mondják így – „*ingyen* kegyelem.” Valószínűleg azt fogják neked mondani, „Ó! Ingyen kegyelem – ez fölösleges szószaporítás.” Nem baj; mondd csak nekik, szószaporítás-e, vagy sem. Próbáld megmagyarázni saját szavaiddal, - ingyen, gazdag, mindenható kegyelem; és tudd, hogy te, egy elveszett bűnös, meg vagy mentve mint bűnös; hogy Jézus Krisztus eljött erre a világra, hogy megmentse a bűnösöket; hogy kellő időben meghalt az istentelenekért, és nem önmagadban vagy saját érdemeidben állsz, hanem teljesen és mindenestől az Úr Jézus Krisztus elvégzett munkájában. Gyakran elkerülheted, hogy sebzett szellemed legyen, ha megérted a különbséget azok között a dolgok között, amelyek valójában különböznek, és nem kevered őket össze, ahogyan sokan teszik. Szintén, ha azt akarod, hogy ne legyen sebzett szellemed, *élj nagyon közel Istenhez*. Azt a bárányt harapja meg a farkas, amelyik nem marad a

pásztor közelében. És ismertem olyan juhok is, amit a pásztor kutyája harapott meg, bár a kutya nem akart ártani neki, mégis meg kellett, hogy harapja őt. Gyakran előfordult, hogy amikor prédikáltam, valaki nagyon megbántódott. Igen, még a Jó Pásztor kutyája is harap néha; de ha a Pásztor közelében maradtál volna, nem harapott volna meg a kutyája, mert sem a kutya, sem a farkas nem harapja meg azokat, akik az ő közelében vannak. Te is kiáltás így:

„Közelebb hozzád, Istenem!”

Akkor el fog jönni egy „nyugodt, mennyei állapot”; de ha nem élsz szent életet, és nem élsz Istennel való szoros közösségben, akkor számíthatsz arra, hogy sebzett lesz a szellemed.

Ennyit a megelőzésről, ami sokkal jobb a gyógymódnál. Isten legyen segítségünkre, hogy jól vegyük ennek hasznát!

IV. De végül, tegyük fel, hogy szellemünk megsebezett, *hogyan gyógyulhat akkor meg?* Vajon el kell-e mondanom, hogy *csak Egy Valaki van, aki meg tudja gyógyítani a sebzett szellemet?* „Sebeivel gyógyultunk meg.” Ha azt akarod, hogy szíved vérző sebe begyógyuljon, menekülj oda Krisztushoz. Egyszer már megtetted; tedd meg újra. Jöjj Krisztushoz most, nem számít, ha már százszor is jöttél hozzá korábban. Jöjj most, úgy ahogy vagy, azzal az egyetlen mentséggel, hogy az Ő vére érted folyt. Jöjj Hozzá. Nincs békesség annak a léleknek a számára, aki ezt nem teszi meg, de megkapod, amint egyszerűen úgy jössz, ahogy vagy, és magadat Krisztusra bízod.

Ha azonban sebzett szellemednek nem lesz mindjárt békessége, *próbáld meg eltávolítani minden olyan hibát, ami fölösleges bánatot okoz neked.* Tanulmányozd többet a Bibliát. Hallgasd az evangélium egyszerű hirdetését. Ez legyen számodra az igazi evangélium hirdetésének jele: ahol Krisztus minden, a teremtmény pedig semmi; ahol az üdvösség teljesen kegyelemből van, a Szent Szellem munkája által, Aki Jézus vérét a lélek számára érvényesíti. Próbáld meg tiszta látást kapni az evangéliumról, és sok kétség és félelem el fog tűnni, amikor az ismeret elfoglalja a tudatlanság helyét.

Próbáld meg *világos képet kapni saját bajaidról* is. Sohasem félünk annyira attól, amit ismerünk, mint attól, amit nem ismerünk. A gyermek, aki valami fehérét lát, azt gondolja, „Ez egy szellem”, és ezért fél. Nem tudja, milyen a szellem; azt gondolja, az valami rejtélyes dolog, és mivel babonás, ezért fél az előtte álló tárgytól. Ha egészen a közelébe menne, látná, hogy az egy tehén, és többé már nem félne. A világon a félelmek felének semmi valós alapja nincs, és ha a gyötrődő lelkeket rá tudnánk venni arra, hogy higgadtan nézzenek szembe félelmeikkel, akkor félelmeik eltűnnének. Ha tudod, írd le feketén, fehérén, és egy barátod olvassa el. Talán, ha te magad olvasod el, nevetni fogsz rajta. Úgy gondolom, gyakran, ami az elménkben folyó fájdalmas szenvedést illeti, ha valaki mást aggasztana ugyanaz, akkor arra azt mondanánk, „Nem tudom elképzelni, hogy lehet ez az ember ilyen ostoba.” Szinte tudjuk magunkról, hogy ostobák vagyunk, csak nem akarjuk beismerni. Ezért arra sürgetem a sebzett szellemet, nézzen szembe saját sebével; nincs értelme eltakarni, és azt mondani, „Ó, ez egy szörnyű seb!” Lehet, hogy ha egyszerűen alaposan megvizsgálatnád, a sebész azt mondaná neked, „Ó, ez csak egy testen lévő seb; hamarosan

meggyógyul!” És akkor a lehorgasztott kedved felélénkülne, és sebzett önmagad gyógyulásnak indulna.

Egy dolgot azonban hadd mondjak el annak, akinek igazán sebzett a szíve. *Ne feledd, hogy Krisztus együtt érez veled.* Ó, te, akit a vihar ide-oda hajt, és nem találsz vigasztalódást, Urad hajója ott van a viharban veled! Igen, ott van a hajóban veled. Nincs olyan fájdalom, ami a hívő szívébe hasít, melyet Ő először ne érzett volna. Ő veled iszik a pohárból. Nagyon keserű? Minden cseppből, amit te megízlelsz, Ő annyi teljes pohárral ivott meg. Ez vigasztaljon téged. Nem ismerek semmilyen jobb gyógyírt a hívő szív fájdalmára, mint azt érezni, „Mesterem maga sem foglal el jobb osztályrészt annál, mint amit nekem adott.”

Hadd ajánljak egy kiváló gyógyírt a sebzett szellem számára; *Isten szeretetét még nagyobbnak látni.* Bárcsak közületek, akiknek sebzett szelleme van, lennének olyanok, akik Istennek hitelt adnának, hogy Ő van annyira jóságos, mint ti magatok. Nem engednéd, hogy gyermeked fölösleges fájdalmat viseljen el, ha azt elkerülhetővé tehetnéd; Isten sem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát (Jer. sir. 3:33). Nem engedné, hogy levert legyél, és felvidítana, megvigasztalna, ha az lenne jó a számodra. Abban gyönyörködik, ha örülsz és boldog vagy. Ne gondold azt, hogy nem fogadhatod el azt a vigasztalást, amit az Ő Igéjében kínál neked; a te számodra tette azt oda. Bátran vedd el, és tartsd nagyra Istent, és akkor jó dolga lesz a lelkednek. Ha ez nem gyógyítaná meg a rosszat, akkor *jusson eszedbe, hogy végtére is szenvedéseid nem tartanak sokáig.* Még ha Isten gyermekeként a sötétségben is kell lefeküdnöd, az örök világosságban fogsz felébredni. Még ha egy kis ideig nehézségben vagy is, szükséges, hogy nehézségben legyél, sok kísértés között, és ki fogsz jönni belőle. Nem te vagy Istennek az első olyan gyermeke, aki búskomor, vagy bánatos. A legnemesebb férfiak és nők között, akik valaha éltek, sok ilyen hasonló dolog volt. Észrevettem Sir Isaac Newton, a híres fizikus életében, – aki valószínűleg a legnagyobb elme volt, akit Isten valaha teremtett, az Ő Fián kívül – a nagy Sir Isaac Newton, a legigazabb filozófia tanára és mestere, élete derekán nagy csüggedés és mély depresszió állapotában volt. Robert Boyle, a vegyész, akinek a neve ismert azoknak, akik olvasták mély gondolatú műveit, egy ponton azt mondta, hogy az életet egy nagyon nehéz tehernek érzi. És ott volt a kedves, bájos lelkületű költő, Cowper [Az Úr csodásan működik című ének szerzője]. Mindannyian tudjátok, hogy egész élete során olyan volt, mint egy árnyékban nyíló virág; mégis, a szent kegyesség és költészet legédesebb illatát árasztotta. Ne gondold tehát, hogy egyedül vagy szomorúságodban. Hajtsd meg fejed, és viseld el, ha nem lehet eltávolítani; egy kis idő még, és minden felhő el fog tűnni, és a felhőtlen napfényben meglátod majd Istened arcát. Addig pedig, elég néked az Ő ereje. Nem enged téged feljebb kísértetni, mint elszenvedheted (1Kor. 10:13); és ha nem tudod elhordozni gyengeségedet sebzett szellemed miatt, akkor Ő fog téged és gyengeségedet is hordozni. „Csillapodjál le az Úrban és várjad Őt” (Zsolt 37:7). „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben” (János 14:1), és higgy Krisztusodban. Eredj haza, bánatos lelkű Anna, és ne légy többé szomorú (1Sám. 1:17-18). Az Úr vigasztaljon meg téged Fia, Jézus Krisztus érdeméért! Ámen.

forrás: <http://www.spurgeongems.org/vols40-42/chs2494.pdf>